

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. a atrassats des 2.ª tom.....	0'05 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

SA MALETA DES COMPTE.

II.

Passavan anys y còm més anava més enamoradisses eran ses tanques d'aquella possessió manetjada p' En Jòrdi. Els arbres tornaven gròssos. Ses ombres se tocaven unes amb ses altres. Els sòl de Maitx no se bevia ja sa frescoreta de ses tèrres y ses aïades eran més plenes. Ses viñes carregavan de fruyt qu'era una mayna. Ses guardes de bestia feyan fems abastament per sa conró des lloch, y es sementés anavan calents y donavan cent per ú, encara que no plogués d'hora. En Jòrdi gastava tota sa trèta d'aquella possessió en fé més millores, y quant ja no sabia quines fé, donava feyna a tots es menestrals des pòble y los encarregava ses millós pèsses ó mòstres des seu ofici. Va renová tota sa casa de pagès; fé un seller, un aboal, una tafona y una casa nova de senó amb una galeria alegre, bones cuadres, bons mòbles y mil y mil curiositats. Tot estava a punt de pastora mia y feya qu'aquella possessió pareixqués més un palau qu'una casa de camp.

Na Maria que tenia ja denou anys y una anomenada d'hermosa qu'arribava més d'enllà de denou llogos enfóra de ca-séua, còm allòta guapa, discreta y rica; havia rodetjat sa casa de jardins de flors y umplit ses sales de la casa bona amb pintures al òli y cuadros de mèrit. Son pare y sa mare qu'estavan a la flòr de la vida, per consej des Vicari li havian donat mèstres de tot, y era una atlòta que sense deixá d'essé pàgesa sabia bé de lleitgí, escriure, contes, cosí, brodá y altres feynes de dona, y axí mateix pintava qualque mica y cantava y tocava un piano bastant ben bé per passá alegres amb son pare, sa mare y algunes persones conegudes, ses llargues vetlades de s'hivèrn.

Son pare, En Jòrdi, aprofitant bones relacions qu'havia adquirides y estudiant sempre prácticament es bons conseys d'ets amichs y des llibres que consultava, havia arribat a fé es ví milló

d'aquell terme, y s'òli més llampant, y sa mantega més hermosa, y es formatge més saborós; y per abreviá no hey havia gènero, fruyt, ni producte que no tengués bon preu y molta demanda en sèbre que sortia de sa *Maleta des Còmpte*.

Amb axò succehí qu'un decapvespre véren que per sa carretera passava al tròt una calessa de camí amb quatre cavalls y a dedins hey venia un senó de mitja edat, morenet y guapo, acompanyat d'un més véy que li servava molt de collaret; y en es pescante hey sèya es cotxé y un negre de Guinéa.

Quant aquest cotxo va essé devant ses cases de sa possessió d'En Jòrdi, es fuell se rompé en tronch, ses ròdes flaquetjaren y es buch va fé uy; y es qu'hey anavan dedins tengueren que baixá per pò d'una desgracia.

Es senó qu'havia nòm Carlos doná ordre a n'ets seus que véssen de veure a n'aquell poblet veynat si hey hauria qualque ferré que los pogués compòndre aquell maitx, de qualsevòl manera, a fi de que tenguessen temps d'arribá a una Ciutat abont feyan contes de fé nit, y al entretant ell demanaria posada en aquella casa que veyan y allà esperaria que estigués acabada sa compostura.

Don Carlos se dirigí a ses cases de sa possessió, es majordòm se quedá donant ordres y es negre partí cap al pòble.

Quant Don Carlos entrava p'es portal forá de sa elasta admirant s'hermosa fatxada d'aquella casa y es reixats de ferro de s'entrada y sa netedat de per tot y es jardins que l'enrevoltavan, va trobá En Jòrdi que li sortia a camí per saludarlo y oferirli es seus servicis, perque ja tenia noticies per un missatge de sa desgracia qu'acabava de tení. Totduna que Don Carlos li hagué tornat es saludo y demanat hostalatge per un parey d'hores, En Jòrdi enviá a sa carretera una dotzena d'hombres, el fé entrá a sa part milló de la casa, va fé vení es majordòm, y còm vé que n'hi havia per rato lo fé consentí en que sopassen a sa possessió y tengué amb ells tota casta d'atencions.

Admirat Don Carlos de trobá aquell paradís en aquell lloch amb un majoral

tan complacent, no pogué méns de preguntá a n'En Jòrdi.

—¿Que fa molts d'anys que viviu en aquesta possessió?

—Vint anys, (li contestá.)

—¿Y ja estava aquesta casa axí còm ara?

—No senó. Tota aquesta part de terré era garriga; y no hey havia més qu'una mala barraca.

—Sí; perque jò en vaitx passá fa més de vint anys per aquesta carretera, y no me recòrd de qu'hagués reparat cap casa que me cridás s'atenció pe sa séua elegancia, ni per ses plantacions qu'ara hey há.

—Es cèrt. Còm que tot quant veu es fel de vint anys en aquesta part.

—¿Y qui es es senó d'aquesta hazienda tan ben conrada?

—Un Còmpte de París.

—¡Un Còmpte!... ¿Se pòt sèbre quin Còmpte? Allá n'hi ha tants....

—Jò li diré. Sé qu'es senó es un Còmpte, però ni sé qu'ha nòm, ni l'he vist may, ni sé per hont para.

—Vat' aquí una còsa ben particulá, (exclamá Don Carlos.)

—¿Deveu sèbre al méns qui es es seu administradó?

—Un servidó seu.

—¿Y a ne qui pagau sa renda?

—No'n pach renda. Sa possessió passa per méua. Jò que sé que no heu es, procur pagarné, y per axò lo que fas es; tot quant hey ganancihi ferley de millores.

—Vat' aquí un Còmpte ben estrambòtich y un arrendadó que no es còm ets altres. Si heu fa axí en tots es llochs que tenga, no sé còm deu viure. Lo més rarò encara que tròb es qu'essent axò un paradís, no venga may a passarhi una temporada.

—Jò li diré: ell, si viu, no sap quetenga aquesta bona hazienda.

—Axò si qu'encara es més original. Jò som Còmpte; y de París; y fa vint y dos anys que no hey som; y me recòrd sempre d'allà ahont tench tot lo mén. ¡Vaja un Còmpte ben singulá!

Quant En Jòrdi sentí aquestes paraules cridá un mosso y li doná un recado

à s'oreya, y es mosso arrancá de corre.

—No heu ha d'estranya, senó Còmpte. ¡Qui sap si vostè se trôba en aquest mateix cas! Aquí hey ha una història que vòce-mercè ignòra, y en havè descansat ley contaré amb pedres menudes. Tal vegada serà conegut de sa persona à ne qui interessa aquesta novèl-la vera, que encara no té s'acabament que deu havè de tení amb el temps.

—Podria essè. Però, digau: ¿Quin nòm té aquesta possessió?

—*Sa Maleta des Còmpte.*

Aquest nòm va essè còm una picada de guya per Don Carlos. Pegá un bot, se posá pensatin, y exclamá:

—¡Quina coincidència més rara! Per aquesta part de camí, poch més ó ménos seria, que jò, fa viní y dos anys, hey vaitx perdre una maleta.

—Me diga: (esclamá tot alsurat En Jòrdi;) ¿Vòce-mercè recòrda ses señes y lo qu' hey havia dedins?

—¿Si m'en recòrd? Y bé. Jò hey duya trenta mil duros y es retrato de monpare qu' ara mateix ne daria el doble per tennirló.

—¡Benchit sia Deu! ¿Vòce-mercè es es méu senó!

Y corregué totduna à besarli ses mans.

—¿Còm? Esplicaume aquest mistèri.

—¡Magdalena! ¡Maria! Sortiu. (crida-va En Jòrdi.) Besau ses mans à n' el senó Còmpte. Aquest senó es es dueño de tot quant hey ha aquí. ¡Gracies à Jesucrist qu' hem trobat l'amo de lo que no era nòstro.

Na Magdalena y na Maria corregueren à cumpli ses ordres de son pare y quant Don Carlos va senti aquelles exclamacions, y va veure aquella atlòta jove, tan beu tayada, tan blanca, tan rossa, tan hermosa y tan senzilla que li besava sa ma, estava que li parexia somiá ó veure visions.

Amb axò entrá es Vicari que venia amb tota pressa, enterat de lo que passava, y quant va essè devant aquell senó, s'hi arrambá respetuosament y li demaná es seu nòm y llinatge.

—Carlos Dubois, Còmpte de Arlés, (contestá.)

Maná totduna es Vicari que treguesen sa maleta y ley presentassen. Don Carlos la conegué; l'obrí, vé es retrato de son pare, l'omplí de llágrimes y de besades y pogué examiná aquelles camies que parexian planxades de l' hora.

Es majordòm y es nègre que també s'hi trobavan, ploravan lo mateix qu' es senó, y tothom plorava, però d'alegría.

Amb axò es Vicari entregá un papé sellat à Don Carlos; aquest el lletgí y va veure qu'era un testament en el qual En Jòrdi manava à sa fiya na Maria y à n'ets seus que quant averiguassen es paradero de l'amo d'aquella maleta ley entregassen tot, y li donassen gracies per havè trobat dins aquell lloch sa vida y s'alegría durant sa séua vida; declarant al mateix temps que rés d'allò li

pertenexia, encara que quant ho comprá heu hagués posat en cap seu, per cumpli ses formalitats de ses lleys.

Es per demés es dí qu' es Còmpte Don Carlos ja no s' en aná aquell vespre d'aquella casa, ni es dia siguent tampoch.

A sa vetlada després de sopá, y de contá sa séua vida y sa séua fuyta, y de sèbre tot lo succehit, pogué coneixe fins ahont arribava s' honradès d' En Jòrdi, sa virtut des Vicari, s' abilitat de na Magdalena y s' instrucció y candidès de na Maria.

L' ondemá va aná à visitá aquell bòn sacerdot y li conversá llarch sobre ses séues intencions, diguentli que quant fagí s' en havia anat á América y que vejentsè pòbre s' havia posat à trabayá per goñarse la vida y qu' allá havia fèt una fortuna innènsa perque Deu no heu dona tot ni heu lleva tot; acabant per confessarli qu' estava enamorat señy à pèrdre de na Maria y volia que la demanás à n' En Jòrdi.

Es Vicari l' aconsejá que s' hi declarás, y que quant tengués una respòsta favorable d' ella heu posás en coneixement d' es seus pares, y que si ells hey venian à bé, llavò ja diria ell lo qu' hey trobava.

Fet axò per Don Carlos y obtengut es sí de tothom, es Vicari fonch consultat per tots sobre aquest particulá, y à devant tots va dí à Don Carlos:

—Jò dech havè d' essè franch. Vòce-mercè ja haurá pogut coneixe per lo succehit que som rigorista; per lo mateix tròb que vòce-mercè ha de cercá una atlòta d' es seu bras fiya d' un altre Còmpte ó Marqués y s' ha de casá amb ella, y ha de deixá aná na Maria.

Sorprés Don Carlos amb una opinió tan inesperada, replicá:

—Si jò hagués cregut qu' es consej vòstro havia d' essè aquest que m' dona, es primé dia que vaitx essè aquí ja hauria fèt tròssos es papé que m' entregá, y n' hauria escrit un altre fent donació de sa maleta perduda à favor d' En Jòrdi. No heu vaitx fé perque vaitx coneixe qu' axò no bastava per pagá tanta llealtat y bòn fè.

Deu que volgué que tengués una desgracia per convertirla en ventura y donarme una sorpresa derrera s' altre, me posá dins es cap es pensament de casarme amb na Maria, totduna d' haverla vista. Aquella besada que m' doná à sa má va fé neixe dins es méu còr, s' amor més gran qu' he sentit may.

Per altre part jò hey veitx sa Providència de Deu en tot lo que m' ha passat. Si no hagués perduda sa maleta, es méus contes eran d' aná à una Cort estrangera y allá devertirme y gastá, per olvidá sa desgraciada mòrt de monpare. Perduts es méus capitals no m' quedavan més que dos billets de Banch que duya dins sa cartera y vaitx resòldre anarme n' à s' illa de Cuba y allá posarme à trabayá. Dins es trabay he trobat

sa salut de s' ánima, sa robustés, y una nòva fortuna més gròssa que sa que tenia; però no tant que no heu sia més sa qu' En Jòrdi amb sa séua virtut m' ha proporcionada. S' amor y s' agraument m' han fèt parlá, y Deu me premiará sa méua bòn intenció.

Vostè diu que jò som nòble y que per aquest motiu tench de cercá una fiya d' un nòble. Es veritat. Vostè ha parlat còm devia. Jò som nòble de nòm; però En Jòrdi heu es de fèts, y sa noblesa de nòm no es més que esponera si no té per rès sa verdadera noblesa de còr qu' es sa qu' En Jòrdi ha elcersitat y acrisolat per espay de vint y dos anys, la qual que resta comprovada amb tot quant ha passat dins aquesta casa. Jò som nòble, però na Maria còm à fiya d' En Jòrdi heu es encara més que jò.—

Aquesta rahó clogué sa boca de tots; y al mitx d'aquell solemne silènci es Còmpte prengué sa má à na Maria, ley besá y li preguntá:

—¿M' estimes?

—Sí, (va contestá tota vermeya na Maria, mirant en tèrra.)

—¿Vòls essè Comptesa casante amb mí?

—Sí; però m' estimaria més que tú te fèsses pagés al méu costat y disfrutasses amb mí, còm aquests rossiñolets que cantan, de tota s' hermosura des sòl, sa melancollia de sa lluna, sa riquesa de ses flòrs, sa bellesa d' es camps, y de tot lo bé del Mon y s' infinita sabiduría de Deu; tot lo qual no esper trobá fóra d' aquí y ménos dins una gran capital còm es París.

—Benehida sia sa téua boca, espòsa méua, (digué Don Carlos.) Has parlat eòm una Santa. Aquestes son ses méues aspiracions més grans. Faré tot quant tú voldrás mentres m' estimis tant còm jò t' estim à tú.

Ja no n' parlaren més, y còm aquell qui diu, à la fi va essè es Vicari es qui amb una creu adobá es fuell d' es cotxo perque se varen havè acabat es viatge, y allá passaren dies de felicitat vertadera y durable.

Deu los mirá en aquesta vida còm si fossen estat uns gròssos usurés, perque los pagá ets interessos des capital de la Glòria abans de que vencés es seu plas natural, qu' es la Mòrt.

PREP D' AUBENA.

S' OCASIÓ FA PECÁ.

—¿Vèys aquell hòmo petit, Guapo, curro y ben plantat? Sapigau que s' es tudat Per volé prendre partit. Ell se trôba etxarovit, Y pensa que bé estarà Si un empleo pòt lográ. Aquesta idèa li vé D' un amigòt qu' are té. —S' ocasió mos fa pecá.

—Vèys també aquella fadrina
Tan ben fèta, tan curreta?
¿Sabeu perqu' es tan coqueta
Y sa cara s' enfarina?
Perque ja quant era nina
Que sortia à passetjã,
La solia festetjã
Un pollo qualque vegada.
Hey anava amb sa criada,
Y s' ocasió fu pecá.

Si dins ses mans d' un missè
Sa vòstra hazienda posau,
Y d' ella vos desenydau
Sense darli cap diné;
Perqu' es plet vos duga bé.
¿Qu' es lo qu' es missè farà
Per podè de vos cobrá?
Partirà per igual part.
—Ara veïx, però ja 's tart;
Que s' ocasió fu pecá.

—Don Iguaci que tenia
En so séu podè un caudal,
El mostrá à un menestral
Del art de sa pilleria;
Y el deixá sense camia.
¿Sabeu perque 'l va robá?
Perque passant per allá
Li va fé veure tot s' or
Que contenia es tresòr.
—S' ocasió mos fu pecá.

—Mirau també aquell seño
Que fumant un puro vé,
Y es pensa fé més papé
Qu' es més gran Emperadó.
Du nyeres y un gran bastó
Y pentinat sempre va.
¿Sabeu perqu' es qu' axò fa?
Perqu' es pares que tenia
Feyan axò cada dia.
—S' ocasió mos fu pecá.

—¿Vèys aquell estudiant
Que pareix tan bòn pitòt?
Sapigan qu' es un atlòt
Que vos fa es santet devant,
Y darrera es un bergant
Que si vé bé eus pegará.
¿Perqu' es que s' hipòcrit fa?
Perqu' ha vist es séus amichs
Que fentlo s' han tornat richs.
—S' ocasió mos fu pecá.

—Aquella, perqu' es beata
S' en va rapant ets altás,
Rossegant p' en terra es nús
Còm si fos una palata.
Diu qu' es fé feyna la mata;
Y aquesta vida que fa
D' altri l' ha apresà, densá
Que va sufrí cèrt naufragi.
—Ben vé diu aquell adagi
Que s' ocasió fu pecá.

—Mirau aquell nin petit
Qu' insulta aquell menestral
Perque no té cap calxal
Y perque mòstra es séu pit
Per un forat des vestit.
¿Sabeu axò perqu' heu fa?

Perqu' uns atlòts va trobá
Que se reyan d' un mandòbra
Véy, que veren dins un' òbra.
—S' ocasió mos fu pecá.

—Y jò perque vaitx lletgi
Es versos d' un Ignorant
Ara m' estieh eritcant
En Pere, En Pau, En Martí.
¿Per qu' es que me pòrt axí?
Perque som un jovensá
Qu' ets altres vuy imitá,
Y escrieh lo qu' un altre escriu.
Pensau que s' adagi diu
Que s' ocasió fu pecá.

NAUJ ERTSEM.

XEREMIADES.

Dilluns tot lo dia, que va essè un dia ben cla, cridava s' atenció de tothom un estèl amb coua qu' anava just devant es sòl y à pòca distancia d' ell. S' estèl era molt visible à simple vista, ara sa coua no. Mirat amb un telescòpi se vèya part de sa coua, y es bessó tenia totes ses qualitats de forma qu' hem vist à altres cometes.

No será estrañy que quant s' alluñy des sòl el vejem amb més claredat es vespres il·luminant la tèrra, perque deu essè gròs y notable quant tan clarament se deixa veure al bell punt del mitx dia.

Còm es natural tothom hey deya sa séua. Uns, que pronostica mals; altres, qu' havia de produhí desastres. Nòstros no dirém més à n' es nòstros lectors, qu' aquest es un des molts d' espectacles grans que mos presenta sa Naturalesa en totes ses séues sàbies lleys, sense que vulga pronosticá rès de mal.

* *

Es carrés de Pollènsa van molt malaltissos; primé quedaren ratats d' una pigotada que tengueren deguda al poch esment que d' ells ha tengut s' Ajuntament, dexanthi tants de clòts qu' es impossible transitá per ells, à no ser provehíts d' un balanci. En segon lloch li sortian d' en tant en tant *subrosos* en forma d' escalons per entrá à ses cases qu' era un contento.

Per lo que tòca à sa primera malaltia no hey trobá rès que fé s' Ajuntament tan gròs era es mal; y en quant à sa segona dictá, còm à medida preventiva perque no n' hi sortissen més, sa siguent recepta.

«Artículo 52 de las Ordenanzas Municipales.—No podrán construirse pozos, gradas, guarda-cantones, etc. fuera de las líneas de los frontis de las casas, etc., etc.»

Mes, admirauvos, ignorantíssims lectors; dita recepta sembla que no òbra segons per quí, y axí es qu' ha estat refuhada còm à dolenta p' es mateix Ajuntament, el qual ha comportat qu' à n' es

carré del Calvari li sortís un *subrós* tan colosal que comensa à sa Carena des carré y conta sis escalons, servint per doná entrada à sa nòva Casa Consistorial que n' dita vila es construeix.

Ara qu' hem dat sa noticia y ara que sa diafra es fresca, preguntám à aquell magnífich Ajuntament, ¿quina multa hauria posada si en lloch d' essè ell fos estat qualque vecí s' atrevit, y quin respectè vòl que tengan à ses ordenances es séus governats, quant ell n' hi té tan poch?

¡La Mare de Deu del Calvari mos assistesca!

* *

Lo que vòlen fé es Felanitxés no es un tramvia mogut per cavalls còm es d' Alaró, es un ferro-carril econòmic per causa des moviment estraordinari qu' hey ha de la vila à Pòrto-Colom.

Còm aquest moviment s' estén fins à Manacò, Porreras y part de Llummajó, tractan també de fé arribá aquesta via fins à Manacò per facilitá à n' aquesta vila s' embarch d' es séus vins y construhí un ramal fins à Porreras ó tal vegada fins à Llummajó, viles que son també riques amb vins d' embarch.

Tots es datos recubíts fins ara per ses comissions nombrades demòstran qu' es molt possible, sumament fácil de posá y que pòt doná uns bònns interessos.

En efecte es terré es molt plá, moltes de ses terres ténen poch valor, no hey ha grans pònts que construhí, ténen es materials de pedra grava y demés demunt sa mateixa linea; y un pòrt de mar per hont desembarcá tot es demés material que necessitarán.

Totes ses viles poguessen fé lo mateix amb tan bònns ausiliars.

* *

Pareix qu' à Manacò hey ha una compaia de poch-escurpulosos que compran tots es porchs que se mòren de mala malaltia, y adobat ó sense adobá el duan à Ciutat y el vènen còm à bò. Si no 'l pòren entrá dins ses murades l' escampian axí mateix per Santa Catalina ó per s' Hostalet ó per Son Sardina y Son Sèrra, en fin per tots es caseríos de fora-pòrta. Diuen qu' amb aquesta industria fan tan bònns dividendos.

Convé que sa Junta de Sanidat en tenga noticies y los estiga alèrta. Axí mos ho contaren allá es dia de sa Fira, y axí heu trasladám.

GLÒSES.

A Ciutat hey ha mossons
Que duen quants tot lo dia,
Y en veni devés mitx dia
Es gat jau dins es fogons.

Ciudadans que m' escoltau
Per vòltros va sa glosada,
Y si la trobau salada
Amb paciència vos estau.
No sé còm vos arretglau
Tenguent buyts es butxacons
D'allò qu' es diuen piçons;
Que si als pòbles n' hi ha un estòl
Qu' es pèus trèuen des llansòl,
A Ciutat hey ha es mossos.

Amb tanta elevita y tròna,
Guardapits y pantalons,
Y botes amb ratolons
D' un forch, y corbata bona,
Y sa bossa que no sòna.....
No entench tal algarafjan.....
¡Ah! ja heu sé (no hey acodja)
Tot axò à interès heu prenen;
Sòls es sèu s' ayre que alenau
Y duen quants tot lo dia.

Però no son tots axí:
Hòmos condrets se passetjan
Que d'aquest mal no coixetjan,
Y no gastan axuxí
Es doblés qu' han de servi
Per fe fé à s' hazienda via...
Però molts, la majoria,
Per son còs polit maná
Sòls no pòden ni diná
En veni devés mitx dia.

Mossonèas, ¿m' heu entès?
Dexau aná sa curòlla
De fé planta y tení s' òlla
Buyda que no fassa rès.
Si no me creys pitjó es
Per vòltros; anireu à fons
Si no pegau més panxons.
Però no'm creureu, y axí
Encara vos podrèm dí:
Es gal jau dins es fogons.

UN PAGÈS.

COVERBOS.

A un forn tenian un missatge que
l'estimavan molt. Mataren un porch y
va dí que no li agradava rès més qu' es
Hom. Ley daren tot y llavò véren qu' un
dia menjava sobressada, y li digueren:
—¿Còm es qu' antes no'n menjaves?
A lo que respongué:
—Cuando no hay lomo, de todo como.

A s'ase d' un Moseñe (Rectó) s' altre
dia li tayaren ses oreyes.
¿Qui era es més ase de tots en aquell
acte?
Jò crech qu' es qui les hi tayá. Quant
no, duya dos pareys d' oreyes.

Amb sos exámens d' una escola pú-
blica d' un pòble abont assistian es pa-
res d' ets atlots, un d' ells sentia amar-
gament qu' es sèu fíy no feya esmena

d' un aly à s' altre y es queixava de sa
duresa des sèu cap. Un des qui l' escol-
tavan li digué:

—Axò no t' ha de da ánsia; milló si's
dur de cap, perque d'aquesta manera es
sèbre se li pòt posá dedins còm qu' aficá
una estaca.

* *

Un pagès des centro de s' illa y ja de
edat vengué per primera vegada à Ciut-
tat.

Se passetjava un dia p' es Moll emba-
bayat amb tantíssims de barcos qu' hey
havia, y mirant d'aquí y d' allà no re-
parava ahont posava es pèus y *pataplum*
caygué à la mar anantse'n à fons còm
una peña.

Un mariné diligent se tirá à la mar y
el tragué p' es cabeyes. Des cap d' un ra-
tet va torná en sí. Un des qui estavan
allá presents li va dí:

—¿Ja deviau está assustat, germá?

—No señó, (respongué tot xalest); jò
bevia per lo que m' anavá retgiran.

* *

Una señora, que per cèrt en sa séua
vida no devia havè anat del tot ben cuy-
tada, anava un dia un poch tart de camí;
trohá un bergantell y amb tò compassiu
li preguntá:

—Jove, ¿perque no fas el favó d' acom-
pañarmé qu' una señora còm jò en aques-
ta hora p' es camí es facil tení un tras-
torn?

Es jove, que no anava de fé cap *pa-
rentesis* à s' educació que li havian dat
es sèus pares, li contestá d'aquesta ma-
nera:

—Señora; aquest favó no ley faré: y
en quant à lo que me diu no hey ha que
teme, s' en pòt aná descansada; sa cara
guarda el demés.

* *

A una reunió de mallorquins cantava
amb gran galania un ervicench fent una
llarga *redoblada* després des derré mot
de cada vers.

Un atlot s' ho escoltava y xocantli en
gran manera preguntá qu' era lo que feya.

—Una feyna, (li contestaren.)

—Ell pareix que li còsta bastant de
trabay, (afagí s' atlot fent esclafi de riure
à tothom.)

CRIDES.

Es dueño des Baños de sa Portella, fa present
à tots aquells qu' hey deixan es bolichs amb ròba
per bañarsé, que fassan el favó de passá à re-
culhirlós, perqu' axí evitarán molèsties y no hey
haurá perill de perderlós.

Es qui tenen demanats números atrassats de
L' IGNORANCIA y es qui tenen encarregada s' en-
cuadernació des toms publicats, pòden passá
per s' Administració d'aquest setmanari, Cade-
na de Cort, núm. 11, à recohlí ses séues co-
mandes.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Tot animal fa cas de sa mare.
SEMBLANSES.—1. En que du coua.
2. En que té nauts.
3. En que du fòch.
4. En que du jaròls.
TRIANGUL.—Tronà-Trèna-Tron-Trò-T. R.-T.
XARADA.—Ca-la-mar.
FUGA.—Un tort sense ales es bò d' agafá.
ENDEVINAYA.—Es cap.

GEROGLIFICH.

IV K N : S I I T C Pam
F. G.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un tassó à una coca?
2. ¿Y un pèu à Ciutat?
3. ¿Y ets estels à ses persones?
4. ¿Y es rellòtges à n' es carruatges de lujo.

EN JUSEPÍ.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquestes picls amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
una arma; sa 2.ª, combinades ses lletres es lo que
tenen es barcos; sa 3.ª, un objecte de sa matei-
xà arma; sa 4.ª, lo que fau per fe fé silènci; sa
5.ª, lo qu' es ca-mèua; sa 6.ª, es nòm d' un carré
de Ciutat, y sa 7.ª, una letra.

ECSEMÉ.

XARADA.

A n' es còs ú, dos hey ha.
U, quatre, es antiga mida.
Amb so tot no hey has d' aná
Si vòls guardá bé la vida.
Tres, ú, es animal casé;
Y ú tot sòl heu es també.

OMRELLIUG ACOR.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo que còu y no es couent?
2. ¿Qu' es lo qu' espolsan maldament no tenga
pols?
3. ¿Quina diferència hey ha d' una monèa à un
capellá?

UN AMICH MÈU.

FUGA DE CONSONANTS.

E. A.O. .U.I.O. A .O.A. E .IA
G. M.

ENDEVINAYA.

Ningú em veu quant es de dia,
Manco des mitx des carré,
A qualche vila m' estiman
En sa nit, à Ciutat gens.

X.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)